

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSP.WPP.0640.86.2021.ML

Warszawa, 17 sierpnia 2021 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

przekazuję przyjęte przez **Radę Ministrów stanowisko** wobec senackiego projektu ustawy

- o zmianie ustawy o pracowniczych planach kapitałowych (druk nr 1331).

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

Z poważaniem,

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Stanowisko Rządu

wobec senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych planach kapitałowych (druk nr 1331)

I. Przedmiot i istota projektu ustawy

Senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych planach kapitałowych, zwany dalej „projektem ustawy”, zawarty w druku sejmowym nr 1331, zakłada wprowadzenie zmian w art. 13 w ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1342), zwanej dalej „ustawą o PPK”. Jak wskazują projektodawcy celem projektu ustawy jest usunięcie luki prawnej polegającej na wyeliminowaniu spod działania tej ustawy podmiotów zatrudniających, jakimi są przewodniczący klubu lub koła albo poseł lub senator na podstawie art. 18 ust. 3 oraz art. 23 ust. 4 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2018 r. poz. 1799).

Projektodawcy w uzasadnieniu projektu ustawy wskazują, że przepisów ustawy o PPK nie stosuje się do pracowników biur poselskich, senatorskich oraz biur klubów i kół, wobec czego nie mogli oni od 1 stycznia 2021 r. przystąpić do pracowniczych planów kapitałowych. Dlatego też w projekcie ustawy proponuje się zmianę art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o PPK poprzez wskazanie *expressis verbis*, iż wyłączenie stosowania ustawy o PPK nie dotyczy podmiotów zatrudniających, którymi są przewodniczący klubu lub koła albo poseł lub senator na podstawie art. 18 ust. 3 albo art. 23 ust. 4 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora.

Projektodawcy proponują, aby nowa grupa podmiotów zatrudniających, której dotyczy projekt ustawy, zawarła umowy o prowadzenie pracowniczych planów kapitałowych w terminie 45 dni od dnia wejścia w życie ustawy, a umowy o zarządzanie pracowniczymi planami kapitałowymi – nie później niż 10 dni roboczych przed upływem tego terminu (art. 2 projektu ustawy).

II. Obecny stan prawny

Zgodnie z obowiązującym art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o PPK ustawy tej nie stosuje się do:

- 1) mikroprzedsiębiorcy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), jeżeli wszystkie osoby zatrudnione złożą podmiotowi zatrudniającemu deklarację, o której mowa w art. 23 ust. 2 ustawy o PPK;
- 2) podmiotu zatrudniającego będącego osobą fizyczną, który zatrudnia, w zakresie niezwiązanym z działalnością gospodarczą tego podmiotu, osobę fizyczną, w zakresie niezwiązanym z działalnością gospodarczą tej osoby.

III. Ocena proponowanych zmian

Należy wyjaśnić, że definicje: „osób zatrudnionych”, które mogą stać się uczestnikami pracowniczych planów kapitałowych, oraz „podmiotu zatrudniającego”, na którym ciążyą obowiązki związane z ich wdrożeniem, są zawarte odpowiednio w art. 2 ust. 1 pkt 18 i 21 ustawy o PPK. Przyjęto w nich m.in., że podmiotem zatrudniającym – w stosunku do osób zatrudnionych będących pracownikami, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1320 oraz z 2021 r. poz. 1162) – jest pracodawca, o którym mowa w art. 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Zgodnie z art. 17 ust. 1–3 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora posłowie mogą tworzyć w Sejmie kluby, koła lub zespoły poselskie, senatorowie mogą tworzyć w Senacie kluby, koła lub zespoły senackie, a posłowie wraz z senatorami mogą tworzyć wspólne kluby, koła lub zespoły parlamentarne. W myśl art. 18 ust. 1 ww. ustawy z dnia 9 maja 1996 r. do obsługi swojej działalności parlamentarnej wskazane wyżej kluby i koła mogą tworzyć biura klubów i kół. Zgodnie z art. 18 ust. 3 tej samej ustawy przewodniczący klubu lub koła może zatrudniać w biurze pracowników na czas określony, nie dłuższy niż okres działalności klubu lub koła. Ponadto, zgodnie z art. 23 ust. 1 ww. ustawy z dnia 9 maja 1996 r., posłowie i senatorowie tworzą biura poselskie, senatorskie lub poselsko-senatorskie w celu obsługi swojej działalności w terenie. W myśl art. 23 ust. 4 ww. ustawy poseł lub senator może zatrudniać pracowników w biurze we własnym imieniu na czas określony, nie dłuższy niż czas sprawowania mandatu.

Pracownicy zatrudnieni w biurze klubu lub koła poselskiego lub senackiego, a także pracownicy zatrudnieni przez posła lub senatora w biurze poselskim lub senatorskim są osobami zatrudnionymi w rozumieniu ustawy o PPK i mają prawo do oszczędzania w ramach pracowniczych planów kapitałowych. Na właściwych dla tych pracowników podmiotach zatrudniających, ustalonych zgodnie z ustawą o PPK, ciążyą obowiązki związane

z wdrożeniem tego programu. Należy przy tym zwrócić uwagę, że o ile poseł lub senator, zatrudniając pracowników w swoim biurze (poselskim albo senatorskim) we własnym imieniu, staje się ich pracodawcą oraz podmiotem zatrudniającym w rozumieniu ustawy o PPK, to statusu podmiotu zatrudniającego w rozumieniu tej ustawy nie posiada przewodniczący klubu/koła, który zatrudnia pracowników w biurze tego klubu/koła. W doktrynie wyrażany jest pogląd, że przewodniczący klubu/koła pełni jedynie funkcję osoby reprezentującej pracodawcę oraz że to Kancelaria Sejmu lub odpowiednio Kancelaria Senatu jest pracodawcą dla zatrudnionych w biurze klubu lub koła pracowników¹⁾.

Niezależnie jednak od ustalenia, kto jest podmiotem zatrudniającym dla pracowników biura klubu/koła poselskiego lub senackiego, nie budzi wątpliwości, że – tak jak pracownicy zatrudnieni przez posła czy senatora w jego biurze (poselskim albo senatorskim) – pracownicy ci są osobami zatrudnionymi w rozumieniu ustawy o PPK i mają prawo do oszczędzania w tym programie. We wskazanych wyżej przypadkach nie ma zastosowania wyłączenie, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o PPK, zgodnie z którym przepisów tej ustawy nie stosuje się do podmiotu zatrudniającego będącego osobą fizyczną, który zatrudnia, w zakresie niezwiązanym z działalnością gospodarczą tego podmiotu, osobę fizyczną, w zakresie niezwiązanym z działalnością gospodarczą tej osoby. Przepis ten powinien mieć natomiast zastosowanie w sytuacji zatrudnienia osób w celach prywatnych, np. opiekunki dla dziecka. Należy także zauważyć, że nieprowadzenie działalności gospodarczej nie jest elementem przesądzającym o niestosowaniu przepisów ustawy o PPK na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o PPK. Przepis ten odnosi się jedynie do osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, które zatrudniają, w zakresie niezwiązanym z prowadzoną działalnością gospodarczą, osoby fizyczne, w zakresie niezwiązanym z działalnością gospodarczą tej osoby. W związku z powyższym należy uznać, że nowelizacja ustawy o PPK przewidziana w ramach projektu ustawy zawartego w druku nr 1331 jest zbędna, gdyż jej celem jest nałożenie obowiązku wdrożenia pracowniczych planów kapitałowych na podmioty podlegające już temu obowiązkowi, zatem nie istnieje luka prawna wskazana w uzasadnieniu projektu ustawy. Reasumując, Rada Ministrów negatywnie opiniuje przedłożony projekt ustawy.

¹⁾ J. Stelina, P. J. Uziębło [w:] K. Grajewski, J. Stelina, P. J. Uziębło, Komentarz do ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, Warszawa 2014, art. 18.